

flere Muligheder for personlig Fremdrift og Energiudfoldelse ude omkring paa den danske Jord, end det har været muligt under de nuværende Forhold.

Jessen: Naar man staar saa langt nede paa Talerlisten, og 70—80 Talere har haft Ordet før en, er det naturligt, at en Del af det, man havde tænkt paa at sige, allerede er sagt. Saadan er det i alt Fald gaaet mig. Jeg vil derfor kunne fatte mig kortere, end jeg oprindeligt havde tænkt.

Da jeg for tre Uger siden begærede Ordet, var det med den Tanke, at jeg vilde tale en Del om vor Retspleje og de Retskandaler, der har været paa Tale her. Jeg vilde tillige gøre nogle Bemærkninger om den Brug, eller rettere Misbrug, af Varetægtsarrest, som finder Sted. Nu har imidlertid det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) talt om vore Retsforhold og om Retsskandalerne, og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har talt om Varetægtsarresten. Jeg hørte desværre ikke hans Udtalelser, da jeg var til Møde i Borgerrepræsentationen. Jeg havde ellers glædet mig til at høre det ærede Medlem. Men skønt jeg ikke har hørt hans Foredrag, gaar jeg dog ud fra, at jeg i alt væsentligt er enig med ham. Jeg kender jo det ærede Medlems Standpunkt. Jeg vil derfor her kun gøre et Par supplerende Bemærkninger og understrege et Par Punkter.

Det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen), der havde Ordet paa et ret tidligt Tidspunkt, raillerede over, at der ikke fra vor Side har lydt Forespørgsel om Retsreformen og de Retsskandaler, der har fundet Sted. Det ærede Medlem havde formodentlig, da han fremsatte disse Bemærkninger, ikke lagt Mærke til, at jeg var indtegnet som Taler, thi ellers maatte han vide, at jeg vilde tale om disse Forhold. Han maa jo kende mig tilstrækkeligt til at vide, at den Sag har saa stor Betydning for mig, at jeg, naar jeg tog Ordet, ikke kunde undlade at berøre dette Emne. Han fik naturligvis derved en let købt Anledning til at raillere over dette Spørgsmaal, og den skal jeg ikke misunde ham. Hvis nu det ærede Medlems Iver for at lyse efter os havde været dikteret af et virkeligt Ønske om en god Reform af vor Retspleje, kunde man med større Taknemmelighed have læst eller hørt hans Udtalelse, men vi ved jo alle, at saaledes er det ikke. Selv de Medlemmer, som er nyvalgte og ikke kender det ærede Medlem saa godt

som vi, der har haft, jeg havde snart sagt den Fornøjelse, men lad mig hellere sige den Skæbne at sidde sammen med det ærede Medlem her i Tinget gennem Aar, kender det ærede Medlem godt nok til at vide, at det ikke er af Interesse for Retsreformen, det ærede Medlem henvender sine Ord til os. Han hører jo til dem, der endog ligefrem her i Salen har meldt sig som en Modstander af Retsreformen. I alt Fald har han udtalt, at man udmærket godt kunde udsætte det Spørgsmaal en Tid endnu. Det er i det hele et Særkende for den Klasse, det ærede Medlem tilhører, Gaardmandsklassen, at den i Almindelighed ikke længere interesserer sig for Retsreformen. Den føler for Tiden ikke saa stærkt Manglerne ved vor Retspleje, som den tidligere har følt dem, og som Arbejderne og den øvrige fattige Befolkning føler dem i Øjeblikket. Der var en Tid, da Gaardmandsklassen vistnok saa noget anderledes paa Spørgsmaalet om Retsreformen. Det var den Gang, da Sylow og andre Kommissionsdommere rejste Landet rundt og spredte Skræk og Forfærdelse i Landbostanden ved deres haarde Fremfærd overfor dem, de kom i Berøring med. Da var Kravet om en Retsreform mere levende i den Del af Samfundet, som det ærede Medlem tilhører. Men nu, da Ulemperne væsentlig rammer en anden Befolkningsklasse, er Interessens ikke saa stor. Og ingen kan være blind for, at de, hvem Retssystemets Mangler for Tiden i væsentlig Grad gaar ud over, er Arbejderne, Byernes og Landets fattigere Befolkning. Nu forholder man sig fra den Side, det ærede Medlem tilhører, ret stille overfor Retsreformen, i hvert Fald er man vistnok tilbøjelig til at nøjes med noget mindre, end man tidligere vilde have nøjedes med, da Spørgsmaalet var mere aktuelt for den Klasse af Befolkningen. Vi fra vor Side vil imidlertid ikke blive trætte af at rejse Kravet om en Reform af Retsplejen, vi har daglig dens Mangler saa nær for Øje, at vi ikke kan slaa os til Ro, før vi faar en virkelig god Retsreform. Hvert Aar, der gaar, uden at det sker, bringer os Skuffelse, og denne Skuffelse vil vi vedblive at give Udtryk, fordi vi ved, at hvert saadant Aar betyder ufornoden Lidelse for saa og saa mange af vort Samfunds daarlignst stillede Medlemmer. Vi kræver stadig Gennemførelsen af en Retsreform, en god Retsreform, dette Krav vokser heldigvis ogsaa ude i Befolkningen, og jeg er sikker paa, at det vil vokse sig saa stærkt, at det ogsaa vil blive fyldestgjort. Vi vil